

Sygn. akt II AKa 109/21	Lublin, dnia 27 lipca 2021 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Wojciech Zaręba SA Grażyna Jakubowska
Protokolant	starszy sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora Cezarego Maja
po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2021 roku
sprawy **L. N. (1)** syna A. i C. z domu B., urodzonego (...) w H.
oskarżonego o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.
z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 10 lutego 2021 roku, sygn. akt II K 74/19

- I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
- II. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 109/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		

1 CZĘŚĆ WSTĘPNA**0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu sygn. akt II K 74/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego Ł. N. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
---	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I obraza przepisów prawa procesowego, mająca wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 4, 7, 424 k.p.k. poprzez bezpodstawne zanegowanie wyjaśnień oskarżonego gdzie wskazał on , że wartość maszyn przyjęta w akcie oskarżenia jest zawyżona z uwagi na ich stan techniczny i zużycie (spychacz F. nadawał się tylko na złom, rozścielacz asfaltu nie posiadał części elementów m. in. modułu sterowania, zaś reszta maszyn też była w znacznym stopniu zużyta) ponadto nie można mówić o złej woli i przywłaszczeniu maszyn w sytuacji gdy wskazał on windyikatorowi miejsce ich postoju a ten w ogóle nie jechał ich zobaczyć bo to nie było jego zadanie, - art. 4, 7, 424 k.p.k. przez subiektywną i dowolną ocenę zeznań świadka K. K. gdzie wskazał on na stan techniczny maszyn wymienionych w akcie oskarżenia był zły nadto, że maszyny przez dłuższy czas stały w miejscach 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wskazanych przez oskarżonego windyikatorowi firmy (...),

- art. 4, 7, 424 k.p.k przez subiektywną ocenę zeznań świadka M. K. gdzie w/w świadek wskazał, że oskarżony podał mu miejsca gdzie były zaparkowane maszyny budowlane oskarżonego zaś nie udał się na miejsce podane w notatce gdyż nie było to w zakresie jego obowiązków – wobec czego nie świadczy to o złej woli oskarżonego,

- art. 4, 7, 170, 424 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrony o przesłuchanie pracowników firmy oskarżonego i następnie wykonanie uzupełniającej wyceny maszyn budowlanych będących przedmiotem zarzutu , w sytuacji gdy oskarżony wskazywał m. in. na brak istotnych elementów rozścielacza asfaltu czy tego, że walec drogowy wyceniony przez biegłego to pełnowymiarowy walec w sytuacji gdy oskarżony posiadał małą wersję walca czy też że stan techniczny spychacza F. predystynował go tylko do oddania na złom – co winno wskazywać , że wartość przedmiotowych maszyn mogła nie przekroczyć ustawowego progu dla mienia wielkiej wartości;

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia co miało wpływ na treść wydanego wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony miał zamiar i dopuścił się przywłaszczenia powierzonych mu maszyn w sytuacji gdy faktycznie nie płacił on rat pożyczki z uwagi na problemy finansowe i inne egzekucje komornicze zaś gdy firma (...) i jej windyikator nie byli zainteresowani sprawdzeniem gdzie znajdują się maszyny i ich

	<p>przetransportowaniem (z uwagi na koszty takiej operacji) i w skutek ich zaniedbań doszło do prawdopodobnej kradzieży w/w maszyn nadto stan techniczny maszyn i ich wycena wedle oskarżonego rażąco odbiegała od przyjętej przez Sąd meriti m. in. w skutek braku uwzględnienia ich stanu technicznego jak i braku części elementów.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>ad 1\ Jeśli chodzi o pierwszy z zarzutów , tj. obrazy przepisów postępowania a to art. 4 , 7, 170 i 424 k.p.k. mającej wpływ na treść orzeczenia zawarty w punkcie I apelacji , to stwierdzić należy , że skarżący faktycznie kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji , w postaci dania wiary zeznaniom świadków : M. K. , K. K., D. K., J. K. oraz podzielenia treści i wniosków opinii biegłego A. J. i odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego Ł. N. (1). Zarzut ten jest bezzasadny. Sąd Okręgowy w Zamościu dokonał bowiem analizy zeznań świadka M. K.</p> <p>(pisemne motywy wyroku k – 424-425). Analizował także treść zeznań świadków takich jak A. P., J. K. oraz K. K. wskazując na te fragmenty ich zeznań , które potwierdzały zeznania M. K. (pisemne motywy wyroku k – 424-425). Analizował także zeznania świadka D. K.. Poddał także wnikliwej analizie treść opinii biegłego A. J. (uzasadnienie k – 425-426). Jednocześnie Sąd ten dokonał analizy wyjaśnień oskarżonego Ł. N. (1) wskazując na sprzeczność ich treści z materiałem dowodowym zebrany</p>		

w sprawie w postaci zeznań wyżej wymienionych świadków oraz przywołanej wyżej opinii biegłego A. J., nie dając w większości wiary jego wyjaśnieniom - w sposób logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym uzasadnił swoje stanowisko w tej sprawie (uzasadnienie k – 427-428).

Reasumując : nie sposób uznać za skarżącym, iż sąd I instancji oceniając zgromadzony materiał dowodowy , dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów usytuowanej w art. 7 kpk. – Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości podziela ustalenia i analizę dowodów przeprowadzoną przez tenże Sąd.

Zarzut naruszenia powyższej zasady nie może bowiem sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu I instancji wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia , czy też przeciwstawianiu tymże ustaleniom odmiennego poglądu, opartego na własnej dokonanej przez skarżącego ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 roku w sprawie I KR 197/74 – OSNKW 5/1975 poz. 58). Tymczasem w sprawie niniejszej skarżący przeciwstawia ustaleniom sądu zawartym w uzasadnieniu , swoją , subiektywną ocenę dowodów w sprawie , opartą li tylko na wyjaśnieniach oskarżonego Ł. N. (1). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (przykładowo wyrok z dnia 9 listopada 1990 roku w sprawie WRN 149/90 – OSNKW 7-9/1991 poz. 41) , przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. , jeśli tylko:

-jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

-stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających , zarówno na korzyść , jak i niekorzyść oskarżonego,

-jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi Sąd I instancji spełnił. Natomiast wywody skarżącego zawarte w apelacji , przedstawiają alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie czystą polemikę z ustaleniami sądu I instancji , nie popartą logicznymi argumentami.

Nie można także postawić Sądowi I instancji zarzutu oparcia ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), poprzez przyjęcie za wiarygodne jedynie dowodów obciążających oskarżonego Ł. N. (1), a pominięcie dowodów dla niego korzystnych. Sąd orzekający miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania, zarówno te dla oskarżonego niekorzystne, jak i te przemawiające na jego korzyść.

Także myli się autor apelacji zarzucając Sądowi Okręgowemu w Zamościu naruszenie zasady obiektywizmu. W tym miejscu przypomnieć należy, że przepis art. 4 k.p.k. stanowi jedną z ogólnych zasad rządzących procesem karnym, a mianowicie zasadę obiektywizmu, a ponieważ przedmiotem uchybień zarzucanych w apelacji mogą być jedynie

konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w danych sytuacjach procesowych, to zarzut obrazy wskazanego przepisu nie może stanowić podstawy apelacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 czerwca 2004 roku, II AKa 140/04, LEX nr 145869; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2001 roku, V KKN 19/99, LEX nr 51668).

Brak jest też podstaw do stwierdzenia, iż Sąd Okręgowy w Zamościu naruszył w jakimkolwiek sposób art. 424 k.p.k. – pisemne motywy zaskarżonego wyroku są sporządzone zgodnie z treścią tego przepisu – w pełni przedstawiają uzasadnienie wszelkich decyzji Sądu I instancji co umożliwia kontrolę instancyjną przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Przechodząc do szczegółów zarzutu zawartego w punkcie I apelacji obrońcy oskarżonego Ł. N. (1) zważyć należy co następuje :

- Sąd I instancji w sposób szczegółowy dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego Ł. N. (1) i w sposób logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym wyjaśnił dlaczego nie dał im wiary w szczególności w części, w której oskarżony zaprzeczał by dopuścić się popełnienia zarzucanego mu czynu (uzasadnienie k – 427-428) . Wskazał na sprzeczność jego wyjaśnień z wieloma dowodami wymienionymi we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia np. zeznaniami świadków M. K., D. K.;

- Sąd Okręgowy w Zamościu także w sposób szczegółowy dokonał analizy zeznań świadków M. K., K. K., C. K. i w sposób logiczny, racjonalny i zgodny uzasadnił

dlatego dał wiarę ich zeznaniom. Wywody Sądu I instancji zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia są pełne i wyczerpujące (uzasadnienie k – 424-425) i ich powtarzanie w treści niniejszego uzasadnienia jest całkowicie zbędne – Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości je podziela. Zauważyć jedynie należy , że :

- świadek C. K. zeznał stanowczo , iż w jego firmie nie był złomowany żaden spychacz co jednoznacznie pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego Ł. N. (1). Świadek C. K. jest osobą obcą dla oskarżonego i nie ma żadnego interesu w zeznawaniu w tej sprawie nieprawdy co zresztą potwierdził oskarżony w swych wyjaśnieniach stwierdzając , iż nie wie dlaczego świadek tak zeznaje,

- świadek M. K. w sposób konsekwentny i stanowczy przedstawił przebieg zdarzeń w sprawie – zeznał kiedy spotykał się z oskarżonym, jaka była treść ich rozmów a w szczególności to , iż oskarżony nie wskazywał mu miejsca przechowania przedmiotowych maszyn , zasłaniając się niepamięcią lub też stwierdzając , iż nie wie gdzie one są gdyż pożyczył je innym ludziom. Zeznania te znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka J. K.. Świadek ten nie ma , jako osoba obca dla oskarżonego żadnego interesu w zeznawaniu nieprawdy. W tej sytuacji nie sposób dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Ł. N. (1) , iż wskazywał on windykatorowi – M. K. – miejsce postoju przedmiotowych maszyn ,

- świadek K. K. zeznał , że był zainteresowany kupnem maszyn od

oskarżonego. Ich stan techniczny określał w ten sposób , że były to maszyny używane ale na chodzie bo przecież inaczej nie byłby zainteresowany ich kupnem. Sąd dał wiarę jego zeznaniom aczkolwiek stan techniczny przedmiotowych maszyn w momencie oglądania ich przez świadka nie ma w sprawie znaczenia (późniejsza część uzasadnienia),

-Sąd Okręgowy w Zamościu dokonał także szczegółowej analizy pozostałych dowodów w tym, opinii biegłego A. J. – ocena tej opinii jako pełnej , jasnej i wyczerpującej jest ze wszech miar uzasadniona. Biegły A. J. sporządził w tej sprawie opinię pisemną (k – 396-3970 a następnie złożył na rozprawie ustną opinię uzupełniającą (k – 411-412) odpowiadając na wszystkie pytania stron. Ustalił on wartość rynkową przedmiotowych maszyn na dzień 2 maja 2015 roku .

W tej sytuacji całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 201 k.p.k. przez Sąd I instancji poprzez oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii tego biegłego bowiem jego opinia jest pełna jasna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności a okoliczności dotyczące stanu technicznego przedmiotowych maszyn budowlanych w okresie późniejszym nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej – istotny jest stan techniczny i wartość maszyn w dacie czynu oskarżonego Ł. N. (1) a więc w dniu 2 maja 2015 roku.

Także niezasadny jest zarzut naruszenia art. 170§1 pkt.5 k.p.k. dotyczący jakoby wadliwego

oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków – pracowników firmy oskarżonego – na okoliczność jakoby oskarżony Ł. N. (1) posiadał rozścielacz asfaltu i walec drogowy inny niż opisany w umowie. Dowód ten bowiem rzeczywiście zmierzał do przedłużenia postępowania gdyż nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W umowie z pokrzywdzonym są bowiem jednoznacznie opisane maszyny będące jej przedmiotem wraz z ich symbolami (opinia biegłego A. J.) i fakt , czy oskarżony Ł. N. (1) posiadał jeszcze inne maszyny nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jeśli zaś dowód ten miał wykazać , iż oskarżony Ł. N. (1) w momencie zawierania umowy z pokrzywdzonym wskazał , iż posiada inne maszyny niż miał w rzeczywistości (w domyśle o mniejszej wartości) to zmierzałby on do wykazania , iż w momencie zawarcia umowy w tym zakresie wprowadził on w błąd pokrzywdzonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie dokonana przez Sąd Okręgowy w Zamościu analiza wyżej wymienionych dowodów jest prawidłowa. Sąd ten dokonywał jej analizując dowody we wzajemnym powiązaniu ,szczegółowo uzasadniał dlaczego daje wiarę i w jakim zakresie każdemu z nich. W szczególności Sąd Okręgowy w Zamościu wyjaśnił dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego negującego popełnienie przedmiotowego czynu – wskazał na sprzeczność jego wyjaśnień w tym zakresie z zeznaniami świadków M. K., D. K., K. K., J. K., A. P. oraz opinią biegłego A. J..

Reasumując : Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni aprobuje sposób dokonania analizy materiału dowodowego przez Sąd Okręgowy w Zamościu.

ad 2/ w przekonaniu sądu odwoławczego nie jest zasadny podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych , które jakoby popełnił Sąd Okręgowy w Zamościu. Podkreślić trzeba, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień , w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach aniżeli te, na których oparł się tenże sąd nie może prowadzić do wniosku, że rzeczywiście sąd ten dopuścił się przy wydaniu wyroku omawianego uchybienia (por. wyrok SA w Krakowie w dnia 9 października 2010 roku w sprawie II AKA 162/10 - Lex nr 852361 , wyrok SA w Łodzi z dnia 24 maja 2007 roku w sprawie II AKA 70/07 Lex nr 395961). Zarzut ten mógłby być uznany za zasadny, gdyby oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadały prawidłowości logicznego rozumowania. Mógłby zatem być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego

i logiki dopuścił się sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. N. (1) takich wymogów nie spełnia a istota zarzutów sprowadza się do kwestionowania oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji i przedstawieniu własnej, odmiennej ich oceny.

Stwierdzić należy , że ustalenia Sądu I instancji dotyczące działania Ł. N. (1) są całkowicie prawidłowe. Zamiar przywłaszczenia przedmiotowego mienia wynika przecież z całości opisanych zachowań oskarżonego, - nie płacenie rat i odmowa wskazania miejsca postoju przedmiotowych maszyn - co jednoznacznie świadczy o zamiarze ich przywłaszczenia. Bardzo szeroko w tym temacie wypowiedział się w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w Zamościu (k – 428-430) – Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni popiera zawarte tam ustalenia i przedstawione poglądy prawne. W całości należy zaakceptować ocenę Sądu I instancji odnośnie odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego Ł. N. (1) co do rzekomego zabrania przedmiotowych maszyn z terenu budowy w miejscowości O. przez nieustalone osoby (pisemne motywy zaskarżonego wyroku - k – 427) . Rzeczywiście wyjaśnienia te w kontekście braku jakichkolwiek działań oskarżonego i braku zainteresowania przedmiotowymi maszynami jawią się jako zupełnie niewiarygodne. A już zupełnie kuriozalna jest teza zawarta w apelacji obrońcy oskarżonego , iż do tej (rzekomej) kradzieży doszło w wyniku zaniedbań pokrzywdzonego i windykatora.

Reasumując : Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni aprobuje stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji.

Wprawdzie obrońca oskarżonego Ł. N. (1) nie sformułował zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary lecz zaskarżenie rozstrzygnięcia o winie z mocy art. 447 § 1 k.p.k. powoduje zaskarżenie całości wyroku. Konsekwencją zaś przypisania winy w wyroku skazującym jest zawsze rozstrzygnięcie co do kary (art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k.). W tej sytuacji Sąd Apelacyjny w Lublinie poddał kontroli odwoławczej całość orzeczenia o karze zapadłego wobec Ł. N. (1). Stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy w Zamościu przy wymiarze kary Ł. N. (1) wziął pod uwagę wszelkie jej przesłanki o których mówi art. 53 k.k.- zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe - wziął pod uwagę względy prewencji ogólnej jak i szczególnej a w szczególności miał wzgląd na wychowawczy cel kary. Uzasadnienie Sądu I instancji jest w tym zakresie pełne i wyczerpujące (k - 431-433) - powtarzanie zawartej tam argumentacji jest całkowicie błędne. W żadnym razie kary wymierzonej Ł. N. (1) nie można traktować jak rażąco niewspółmiernie surowej.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru

kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych (wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 1973 roku w sprawie III KR 254/73 - OSNPG 3-4/1974 poz. 51, wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 roku w sprawie II KRN 198/94 - OSN Prok. i Pr. 6/1995 poz. 18). Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby , iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej surowość lub łagodność. Z taką sytuacją w sprawie niniejszej nie mamy do czynienia. Jeśli chodzi o orzeczoną wobec Ł. N. (1) karę pozbawienia wolności to Sąd Okręgowy w Lublinie orzekając wszelkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe dotyczące zarówno czynu jak i osoby oskarżonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie tak ukształtowana łączna kara pozbawienia wolności w połączeniu z karą ograniczenia wolności oraz karą grzywny wymierzoną Ł. N. (1), spełni swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej, wzbudzając w oskarżonym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego jak również uświadamiając mu oraz innym osobom brak pobłażliwości państwa dla tego rodzaju przestępstw.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego Ł. N. (1) od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek niezasadny w świetle argumentacji przedstawionej przy omawianiu zarzutów apelacji (wcześniejsza część uzasadnienia).	

1OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
W związku z nieuwzględnieniem apelacji obrońcy oskarżonego Ł. N. (1) w jakimkolwiek zakresie Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak wyżej.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt II	Sąd zwolnił oskarżonego Ł. N. (1) od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustalił, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa w oparciu o przepis art. 624§1 k.p.k. uznając, iż jego sytuacja materialna nie pozwala na uiszczenie tych należności.

1PODPIS
Grażyna Jakubowska Jacek Michalski Wojciech Zaręba

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. N. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego Ł. N. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w wyroku i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności i grzywny.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

--	--	--